

عنوان مقاله:

تجلی عارفانه ی چهره های قرآنی برخی از پیامبران در مثنوی

محل انتشار:

مجله عرفانیات در ادب فارسی، دوره 2، شماره 5 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

محمدرضا سنگری

لیلا حاجی

خلاصه مقاله:

در بین آثار کهن ادب پارسی، مثنوی معنوی مولوی، تنها کتاب عمده در نوع خود می باشد که بیشترین تاثیر و بهره را از کلام وحی گرفته است. یکی از این اثرپذیری ها، تجلی چهره های قرآنی خصوصا انبیای الهی می باشد که مولوی به تناسب ذوق عارفانه ی خویش، به این شخصیت ها ماهیتی عرفانی بخشیده است. مثلا از نظرگاه این عارف بزرگ، خضر(ع) پیری جاودانه و مبارک قدم است که گم گشتگان طریق حق را از تاریکی جهل، به سرچشمه ی آب حیات رهنمون می شود. صالح (ع) را عاشق مهجوری می داند که با ظهور ناقه ی دوست در کوه وجودش، بی درنگ ناقه ی تن را پی می نماید تا روحش غرق وصال یار گردد؛ داوود(ع) در دیدگاه عارفانه ی مولانا، نغمه گر عاشقی است که آواز خوشش همان نغمه و سخن درونی اولیاء الله و عارفان حق است.

کلمات کلیدی:

Holly Quran, Gnostic manifestation, Masnavi, Quranic faces, قرآن, تجلی عارفانه, مثنوی,

چهره های قرآنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1724981>

